

La mort d'Ivan Ilitx

De Tolstoi

La Perla 29

Sala Beckett

Del 09/06 al 26/06/05

Carrer Alegre de Dalt, 55, bis

08024 Barcelona

Telèfon: 93 284 53 12

Fax: 93 219 79 27

Nou servei de bar i cafeteria

info@salabeckett.com

www.salabeckett.com

Preu: 16 euros

Estudiants: 25% de descompte

Carnet de teatre alternatiu: 50% de descompte

Horaris: de dimecres a dissabte a les 22 h

i diumenges a les 19 h

Venda d'entrades a la taquilla de la sala,

Caixa Catalunya i Tel-Entrada

Telèfon: 902 10 12 12

La mort d'Ivan Ilitx de Tolstoi

Traducció **Jeroni Rubió**

Amb **Òscar Muñoz, Pilar Pla, Elvira Prado i Jacob Torres**

Direcció i espai **Oriol Broggi**

Adaptació **Oriol Broggi i Jeroni Rubió**

Il·luminació **Pep Barcons**

Disseny vestuari **Gemma Malé**

Projeccions **Gaturo**

Ajudant de direcció **Màrcia Cisteró**

Veü en off **Moisés Broggi i Bruno Oro Píchot**

Producció executiva **La Perla 29**

Una producció de La Perla 29 amb la col·laboració de la Sala Beckett.
Un espectacle subvencionat per la Generalitat de Catalunya
(Departament de Cultura)

Agraïments: Esther Heuberger, Sergi Cuenca, Vicenç Pedret i Nora Ventosa,
Marta Aliguer, Víctor Molina.

Lleó Tolstoi (1828-1910) és una de la màximes figures de la literatura russa i universal, autor de novel·les tan celebrades com *Guerra i pau* (1869), *Anna Karénina* (1877), *Sonata a Kreutzer* (1889), *Amo i criat* (1895) i *Resurrecció* (1899). La seva obra ha deixat una empremta inesborrable en la història de la literatura moderna. *La mort d'Ivan Ilitx* (1886) és un dels seus relats de maduresa, en el qual Tolstoi concentra tota la seva profunda saviesa, caracteritzada per una alta recerca espiritual i un enorme coneixement de la naturalesa humana.

Fa tres anys La Perla 29 va estrenar aquí, a la sala Beckett —sempre receptiva—, una dramatització d'un text de Stefan Zweig, *Els ulls de l'etern germà*. Per al text del programa de mà, vaig voler transcriure el pròleg de Thomas Mann a la seva *Muntanya Màgica*. La proposta que presentem avui és tan germana d'aquell espectacle que torno amb les mateixes idees, i amb el mateix text. Heus-el aquí:

Volem explicar la història de Hans Castrop (en aquest cas la d'Ivan Ilitx), i no pas per ell, sinó per la història mateixa, que ens sembla d'allò més digna de ser explicada. D'aquesta història, en fa molt temps, ja està com qui diu tota coberta de noble verdet històric i s'ha de narrar per força en la forma del pretèrit més anterior.

Això no seria cap inconvenient, sinó més aviat un avantatge; perquè les històries han de ser passades i es podria dir que, com més ho siguin, millor pel que fa a la seva essència i per al narrador que evoca, murmurant, l'imperfet. Però aquesta es troba amb el mateix amb què avui també es troben les persones. sobretot les que es

deu i que a contar: que es molt més vella que l'evolució, que la seva longevitat no es pot calcular per dies, ni els anys que li pesen per períodes solars. En una paraula: el grau del seu passat, en realitat no el deu al temps, una manifestació que al·ludeix i de passada indica la incertesa i la singular doble natura d'aquest element misteriós. (...)

La contarem detalladament, amb cura i precisió, perquè, la diversió o l'avorriment d'una història, ¿que potser han depès mai de l'espai i el temps que ocupava? Sense témer el mal regust de la meticulositat, més aviat som del parer que només allò minucios és realment distret.

Per tant, el narrador no enllestirà pas la història de Hans (Ivan Ilitx) en un girar d'ulls. No n'hi haurà prou amb els set dies d'una setmana, ni tampoc amb set mesos. És millor que no compti prèviament quant de temps terrenal se li escolarà mentre el té enxarxat. Alabat sia Déu, tampoc han de ser set anys!

I doncs, comencem. **Thomas Mann**

També, igual que tantes coses, em repetiré dedicant l'espectacle: la mateixa inspiració profunda en el disc *Coral romput* d'Ovidi Montllor —altre cop!— i Toti Soler; i homenatge als avis —Broggis i Rull— per ensenyar-nos a viure i a morir. Però hi afegiré un homenatge per a mi molt especial: ara fa deu anys vaig veure morir el meu estimat mestre Sr. Pep —Don José Pérez del Rio—, un home gran i intel·ligent; i d'ell vaig aprendre, sobretot, que era bo parlar de la mort, de tant en tant. Vull acabar aquest pseudotext explicant que el piano de l'espectacle és un *Steinway & Sons* que tenien els meus avis Rull a casa seva. L'avi Casimiro va morir de càncer quan només tenia 45 anys i no el vaig conèixer. L'àvia Roser va morir aquest estiu, i recordaré sempre coses com el seu piano i la melmelada de prunes que feia a Sant Llei mentre jo jugava. **Oriol Broggi i Rull**

Proper espectacle Del 6 al 31/07/05
Animales nocturnos
De Juan Mayorga
Direcció de Magda Puyo
Grec 2005

Sala subvencionada per:

Ajuntament de Barcelona

 Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

amb la col·laboració de:

MANNERS →